

stitutternes samlede långivning til uddannelsessøgende, har ikke forud for lovforslagets fremsættelse været drøftet. Det har på grund af tidspresset heller ikke siden været muligt at få etableret forhandlinger med pengeinstitutternes organisationer.

Spørgsmål 3:

„Efter lovforslaget skal staten kautionere for et meget stort antal statskautionerede lån. Ministeren bedes oplyse, hvor store udgifter denne kautionsforpligtelse påfører statskassen, og hvor store udgifterne findes at ville blive, såfremt lovforslaget gennemføres.“

Svar:

Efter den gældende lov påregner Statens Uddannelsesstøtte i 1975-76 at skulle indfri lån på i alt 26 mill. kr. Beløbet ventes at ville stige væsentligt, efterhånden som et stadigt større antal uddannelsessøgende kommer under tilbagebetaling. For årene 1976-77, 1977-78 og 1978-79 er skønsmæssigt anslået at skulle indfries beløb på henholdsvis 34 mill. kr., 42 mill. kr. og 50 mill. kr.

Med en fuldstændig erstatning af lån i med statsgarantilån, således som lovforsla-

get forudsætter, vil den samlede årlige garantium blive forøget med ca. 50 pct. Denne forøgelse vil først efterhånden gøre sig gældende i den lånesum, der må indfries, men en forholdsmæssig stigning vil medføre indfriessummer på henholdsvis 39 mill. kr., 51 mill. kr., 63 mill. kr. og 75 mill. kr. i de nævnte 4 år. Som nævnt vil stigningen dog først gøre sig fuldt ud gældende i løbet af nogle år. Til gengæld vil de større individuelle lån medføre en betydelig større risiko for, at indfrielse vil blive nødvendig, idet banker og sparekasser under forhandlinger med Statens Uddannelsesstøtte har erklæret kun at kunne godkende en afviklingsperiode på højst 8 år efter en uddannelses afslutning, hvilket ofte vil føre til tilbagebetalingskrav på 20.000-30.000 kr. årligt. Hertil kommer, at bankerne og sparekasserne i den seneste tid er gået over til at anvende en opsigelsesfrist på 6 måneder i tilfælde, hvor de uddannelsessøgende flytter en indlånskonto, f. eks. fordi de flytter fra byen, eller hvor der ikke kan opnås enighed mellem det pågældende pengeinstitut og låntageren om en afviklingsordning. I dette sidste forhold har pengeinstitutternes organisationer ikke kunnet gribe ind.